

Verhaal 33: "Ocharm - hij is niet meer"

Hoe statig staan zij daar op het pleintje: de grote oude paardenkastanjabomen. Decennia na decennia overzagen zij al sinds midden vorige eeuw veranderingen om zich heen gebeuren; hoger en hoger groeiende met hun bladerdak de lucht in. Modernisering noemde de mens deze ontwikkeling: elektriciteit met straatverlichting – aanleg van waterleiding – een karrespoor dat verhard werd – paard en kar vervangen door gemotoriseerd verkeer – nieuwe en grote gebouwen – aansluiting op gas - riolering en later internet. Zelfs mogen zij de laatste tientallen jaren het kruis met Christusbeeld omringen en in de zomertijd met hun

schaduw tegen te felle zonnestrallen beschermen.

Oh, als zij eens konden praten; wat een herinneringen zouden er naar boven komen. Grote groepen kinderen uit de zeer kinderrijke gezinnen gezellig keuvelend samen lopend naar school – moeders, die in het dorp hun boodschappen haalden bij bakker en/of slager – kerkgangers op weg naar de zeer vroege zondagmorgen mis – processies die kleurrijk voorbijkwamen – vrijers, die onder de bomen geduldig op hun liefje stonden te wachten en er laat op de avond afscheid van namen - heden fietsers rustend op het bankje.

Zo verliep de tijd, maar ook de natuur is hard en de eerste van hun soort werd getroffen door een ziekte. De kleuren van zijn bladeren verwelkten en zagen er jaarlijks grauwer en grauwer uit. Tot er zelfs in dit seizoen geen

Okt. 2021

groen blaadje meer in zijn kruin verscheen. Kaal en treurig stond hij tussen zijn nog volle soortgenoten, tot de mens besloot hem uit zijn lijden te verlossen.

Een geel kruis op zijn robuuste stam gaf het begin van het einde aan en toen het eenmaal zover was, verdween hij door machines kort en klein gemaakt in snel tempo uit het zicht. Jammer, maar zijn ouderdom speelde hem parten.

Een mensenleven lang stond hij daar; wanneer precies geplant weten we niet. Wat rest zijn het hoopje snippers en vruchtjes, bijengescharreld op een hoop.

Stilaan zal dat ook vergaan en dienen als nieuw voedsel voor een volgende aanplant. Zullen zijn broeders/zusters in het groen hetzelfde lot tegemoet gaan? Wie zal het zeggen.

Omhoogkijkend door de ruime ontstane opening lacht de blauwe lucht ons vriendelijk toe.

Zonnestralen en regendruppels hebben nu vrij spel en bereiken ongehinderd de aarde om bij te dragen aan de groei van nieuw groen. De cirkel der natuur is dan rond en wellicht dat de volgende generatie weer kan genieten van een groen element op dit landschappelijk mooie pleintje.